

A kötet kompozícióját tekintve azonban egyáltalán nem a szembeállítás, hanem a gondolatok egymásba fűzése tűnik alapvető elvnek, ahogyan az egyes ciklusok címe egy más ciklusból származó vers részletei. Például a *Fák, madarak, sebzett ég* az előző ciklus *A házastársi hűség* című versének „Fákról, madarakról és sebzett égről ír.” (57 sorából származik. *A történeteiknek null foka* az előbb említett *Fehér elefántból* lett kiemelve. Úgy gondolom azonban, hogy ez nem igazán ad hozzá pluszt ahhoz szoros, feszes gondolati-tartalmi egységhez, ami amúgy is jellemzi a kötetet. Mindez talán csak az alkotói tudatosság fokozottabb érzékeltetését szolgálja.

Összességében ezzel együtt is túl hosszúnak érzem a kötetet, nagyjából 15-20 oldal, 8-10 vers lehet az, ami már túlsordul egy bizonyos olvasó tűréshatáron. Ugyan egyszerű nyelvezeten, hétköznapi, bárki által megtapasztalható jelenségekről – sőt, ha belegondolunk, akkor tulajdonképpen csak olyanokról, amelyeken mindenki átesik így vagy úgy – szólnak a versek, ám ennek ellenére a végére mégiscsak fárasztóvá válik azok befogadása.

Pedig *A dolgok, amikről nem beszélünk* fontos kis kötet a tekintetben, hogy nem egy ideológia, nem egy prekonceptió mentén kívánja érzékeltetni a nők eltérő életpályáját a férfiakétól, hanem a legapróbb hétköznapi, néha mikroszkopikus méretű mozdulatok, gesztusok révén. Nem is erőlteti rá az olvasóra saját nézőpontját, inkább csak feldobja a labdát, hogy ki-ki saját életében is körülnézzen, egy-egy végtelenül mindennapi rutincselekedet mélyére ásva vajon miféle konklúziót tud levonni azokról a dolgokról magának, amikről amúgy nem beszélünk.

KELENFÖLDI PÁLYAUDVAR, 40×65, 2004